

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **T. P. H. V.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, č.j. OAM-1-846/VL-07-12-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2009, č.j. 64 Az 108/2007-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) s odůvodněním, že důvody, pro které žalobkyně opětovně žádala o poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou shodné jako v řízení předchozím. Důvodem žádosti byla snaha žalobkyně legalizovat pobyt v České republice, neboť její minulé žádosti nebylo vyhověno.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 6. 2009, č. j. 64 Az 108/2007 - 44, zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, č.j. OAM-1-846/VL-07-12-2007 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění krajský soud vyslovil, že žalobkyně požádala o azyl zejména proto, že její předchozí žádost o udělení azylu byla zamítnuta a taktéž u žalobkyně došlo k jejímu správnímu vyhoštění. Uplatněné důvody tak dle krajského soudu nešlo podřadit pod § 12 zákona o azylu. Žádný z důvodů podle § 12 zákona o azylu žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla ani neprokazovala, dokonce se o něm ani nezmínila. Krajský soud uzavřel, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu pouze ve snaze zůstat v České republice a vyhnout se správnímu vyhoštění. Žalovaný tedy nepochybil a postupoval správně, pokud zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala stěžovatelka včasnou kasační stížnost, v níž uvedla, že žalovaným byly porušeny procesní předpisy při zjišťování skutkového stavu a rozhodnutí správního orgánu je taktéž nepřezkoumatelné. Správní řízení bylo poznamenáno pochybením, jelikož jejím tvrzením nebyla věnována dostatečná pozornost, správní orgán si neopatřil potřebné důkazy, jimiž nemohla stěžovatelka disponovat, zejména si neopatřil relevantní informace o zemi původu. Stěžovatelka má za to, že vyvinula maximální úsilí k tomu, aby svá tvrzení doložila. Žalovaný měl zejména zohlednit současnou politickou, ekonomickou a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. V zemi původu cítila absolutní nedostatek svobody rozhodování v zásadních životních otázkách, a proto požádala o azyl. Stěžovatelka se obávala případného pronásledování ze strany soukromých osob. Tyto osoby jsou její věřitelé, kteří jsou napojeni na důležité zástupce státních orgánů. Stěžovatelka se dále dovolávala možnosti udělení humanitárního azylu a poukázal na článek 195 - 219 metodické Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Ke všem pouze obecně podávaným důvodům v kasační stížnosti poukazuje Nejvyšší správní soud např. na rozhodnutí téhož soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž byl vysloven závěr, že námitky obecného charakteru bez uvedení konkrétních skutečností jsou nedůvodné.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu a rozhodnutí krajského soudu s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS. Otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pak Nejvyšší správní soud řešil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS.

Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že *Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné (§ 16 zákona o azylu), znamená, že neprobíhá dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.*, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, sp.zn. 4 Azs 35/2003, www.nssoud.cz.

Zdejší soud navíc poznamenává, že pokud tvrdí stěžovatelka, že správní orgán ani krajský soud nepřihlédl k neutěšené situaci ve Vietnamu, lze odkázat na konstantní judikaturu (např. rozsudek č. j. 5 Azs 131/200 - 56 ze dne 24. 4. 2006, www.nssoud.cz), dle které stěžovatelem tvrzená neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv ve Vietnamu sama o sobě nezakládá důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 ani § 14 zákona o azylu. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví konkrétní situace stěžovatele.

Ke kasačnímu bodu, který se dovolává Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nutno podotknout, že se nejedná o dokument, jímž jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 124/2005 ze dne 3. 4. 2006. Obdobnými námitkami se Nejvyšší správní soud též zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48.

Co se týče posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), v situaci, kdy je žádost o azyl zamítána jako zjevně nedůvodná, odkazuje v tomto směru Nejvyšší správní soud rovněž již na svou ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že výrok o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu je podmíněn negativním rozhodnutím podle § 12 téhož zákona. To znamená, že byla-li žádost o azyl zamítnuta ve zrychleném řízení jako zjevně nedůvodná (k otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se zdejší soud obecně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz), správní orgán neposuzuje samostatně důvody pro udělení azylu podle § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o něm nevyjadřuje. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 203/2005 - 53, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 2. 1. 2007, č. j. 4 Azs 137/2006 - 103, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. listopadu 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu